

Lelkes Miklós Zsolt
ÚTON

2015

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Az alábbi elbeszéléseket, életképeket nagyjából részben első diplomám megszerzése után, a 2000-es évek első felében írtam. Főhős-kárvallottjai olyan kisemberek, akik sorsukért, – sokszor kibogozhatatlanul, és nehezen meghatározható arányban, – ők is tehetnek, de nem csak ők, hanem az a társadalom is, amelyben élnek. Amíg élnek, addig „úton vannak”, – mint én is. Erre utal a könyv címe. A benne szereplő minden élmény, leírás valódi, megtörtént, csak a neveket változtattam meg.

E felvillanó sorsok mögött ott a kérdés: jó utat választottak-e, és milyen választási lehetőségeket adott nekik a társadalom?

Egyik-másik történetből talán érződik a vágy is: vágyam egy gondolkodó és gondolkodtató ország iránt, amelyik jobban tud választani, nem csak a jó és rossz között, hanem, – ha éppen nincsen más lehetősége – a rossz és a kevésbé rossz között is.

Szeretem a hegyeket, amelyek csúcsáról többet és messzebb lehet látni, de tudom: hegyek és völgyek, síkságok kiegészítik egymást. Egy-egy itt szereplő elbeszélés inkább a „mély völgyben” játszódik, de a „megfelelőbb út” kiválasztásához a „hegy” is szükséges, – a közelt és a távot egyaránt szemre kell vételezni, látni kell.

(2015)

Lelkes Miklós Zsolt

Az intővadász

Az általános iskola rideg falai között elhangzott a második figyelmeztető csengetés. Az udvaron, kelleetlenül, abbahagytuk a focizást. Felrohantunk a lépcsőkön.

– Milyen óra lesz? – kérdezte az egyik fiú, aki a közeli nevelőintézetből járt be az iskolába. Ő már két igazgatói figyelmeztetést kapott, nem hiányzott neki egy újabb intő, késésért.

– Technika óra. Azzal a szadista vadállattal, már tavaly is tanított! – adta meg a választ Karcsi, aki a múlt évről bukott le hozzánk.

– Mi nem ismerjük! – mondtam. Mi még nem tanultunk eddig technikát.

– Lógjunk meg! – indítványozta egyikünk. Karcsi azonban leintette:

– Nem lehet! Névsort olvas, és egyenként be kell mutatkoznunk!

Fél percünk sem maradt, hogy kifújjuk magunkat. Már jött is a technika tanár, piszkos, olajfoltokkal díszített ruhában, hóna alatt a naplóval. Ingzsebéből töltőtoll kandikált ki. Bő nadrágja zászlóként lobogott. Úgy nézett ki, mint egy gyárimunkás és egy

hivatalnok furcsa keveréke. Ötvenes éveit taposó, ráncosarcú ember volt, szigorú ábrázattal.

– Bulldogpofája van, és már messziről bűzlik a bagótól... – súgtam oda padtársamnak.

A tanár az asztalra helyezte az osztálynaplót. Megköszörülte a torkát. Szorongóan, idegesen nézett ránk, majd pedig barátságatlan hangon megszólalt:

– Foglaljatok helyet! Az óra elkezdődött! Essünk túl a bemutatkozáson! Én Nagy János vagyok. Én fogom tartani a technika órákat. Maximális figyelmet, rendet követelek! Jegyezzétek meg: a szerszámokat, alkatrészeket oda kell visszatennetek, ahonnan elvettétek! Semmi sem tűnhet el! Drága az anyag! Egy csavar, egy szeg, de még egy darab papír sem hiányozhat!

Beszéd közben észrevette, hogy padtársam mosolyog. Rámenydörgött:

– Mi az?! Min mosolyogsz?! Meséld el nekünk is azt a kurva jó viccet, hadd halljuk! Mi a neved?!

Padtársam hebegett valamit, hogy ő nem mosolygott, de azután megmondta a nevét. János Bá' idegesen pillantott az osztálykönyvre:

– Ki fia-borja vagy te?! Nézzük csak... Ahá! Megvan! Apád mérnök, anyád pincérnő. Otthon nem tanítottak meg viselkedni?!

Karcsi, aki utolsónak érkezett az osztályba, nem talált magának széket, és kinyáiban a szemetesvödörré